

Синътъ взелъ флейтата си, слѣзълъ въ градината на мандарина и засвирилъ. Дълго свирилъ, спиралъ се отъ храстъ

на храстъ, вглеждалъ се въ всѣки и свирилъ унесено така, както се свири на змии, които искашъ да разиграешъ.

Видѣлъ го мандаринътъ отъ прозореца и много се учудилъ. Повикалъ го и го запиталъ, защо свири така.

— Мамя змиитъ — казалъ мъдриятъ синъ. — Искамъ да уловя една. Трѣбва ми една змийска глава за лѣкъ на моя баща — ващия пръвъ съветникъ.

— Какво се е случило на баща ви? — попиталъ още поучуденъ мандаринътъ.

— Змия го ухапа.

— Това е невъзможно! — викналъ мандаринътъ. — Кжде го е намѣрила змия посрѣдъ зима? Презъ зимата нѣма змии.

— Като знаете, че презъ зимата нѣма змии, Господарю мой, — казалъ синътъ — сигурно знаете, че презъ зимата нѣма и ягоди. Защо тогава сте заповѣдали на моя баща да ви набере за тази сутринъ цѣла кошница, ако не иска да загуби главата си?

Харесалъ се на мандарина отговорътъ на мъдрия синъ. Наградилъ го богато и го проводилъ да каже на своя баща да се яви въ двореца само съ мъдростта и вѣрността си.

Така умниятъ синъ спасилъ баща си отъ сигурна смъртъ.

Прев. Е. Кювлиевъ

НЕМИРНИКЪ

Да ме позакача
леличка обича —
палавъ и немирень
още ме нарича.

Затова и Ваньо
ми се смѣе даже.
Дали съмъ немирень
мамичка ще каже.

Нея си я слушамъ —
щомъ ме нейде прати,
бързо азъ отивамъ
наедно съсъ бати.

Нѣкога възсѣдамъ
като конче баба,
нѣкога на Шаро
азъ си давамъ хлѣба!...

Че това какво е?
Съ баба си играя,
а на Шаро хлѣба
давамъ, за да лае!...